

**Міністерство освіти і науки України
Рівненський державний гуманітарний університет
Факультет іноземної філології
Кафедра міжкультурної комунікації та історії світової літератури**

*До 25-річчя факультету іноземної філології
Рівненського державного гуманітарного університету*

**Актуальні проблеми
літературознавчої термінології**

Науковий збірник

Випуск 2

Рівне – 2017

УДК 82.09
ББК 83.0
А 437

Рекомендовано до друку рішенням Вченої ради Рівненського державного гуманітарного університету (протокол № 3 від 30 березня 2017 р.).

Рецензенти:

Малютіна Н. П., доктор філологічних наук, професор (Одеський національний університет імені І.І. Мечникова),
Мацапура В. І., доктор філологічних наук, професор (Полтавський державний педагогічний університет імені В.Г. Короленка)

Редакційна колегія:

Є. М. Васильєв, кандидат філологічних наук, доцент (*відповідальний редактор*);
Г. М. Вокальчук, доктор філологічних наук, професор;
О. А. Галич, доктор філологічних наук, професор;
О. В. Деменчук, доктор філологічних наук, професор;
І. В. Захарчук, доктор філологічних наук, професор;
Р. А. Козлов, доктор філологічних наук, доцент;
З. Б. Лановик, доктор філологічних наук, професор;
М. Б. Лановик, доктор філологічних наук, професор;
В. М. Назарець, доктор філологічних наук, професор;
Н. В. Науменко, доктор філологічних наук, професор;
С. М. Нестерук, кандидат філологічних наук, доцент;
Л. К. Оляндер, доктор філологічних наук, професор;
Н. В. Романишина, доктор педагогічних наук, професор;
Н. М. Совтис, доктор філологічних наук, професор;
О. В. Червінська, доктор філологічних наук, професор

Актуальні проблеми літературознавчої термінології: Вип. 2. Науковий збірник / Відп. ред. Є. М. Васильєв. – Рівне: О. Зень, 2017. – 233 с.

ISBN 978-617-601-205-4

Другий випуск наукового збірника «Актуальні проблеми літературознавчої термінології» складено на основі доповідей учасників однойменної Міжнародної науково-практичної конференції, яка була проведена у Рівненському державному гуманітарному університеті 28 – 29 квітня 2017 року. До пропонованого видання увійшли статті вчених з України, Росії, Білорусі та Узбекистану, що їх присвячено різним аспектам вивчення термінології сучасного літературознавства (теоретичні аспекти літературознавчої термінології, термінологічні питання генології, термінологічні проблеми історико-літературного процесу, проблеми драматургічної термінології), а також лінгвостилістики, лінгвопоетики, методики викладання.

ISBN 978-617-601-205-4

© Рівненський державний гуманітарний університет, 2017 р.

новий тип героя, його соціальний протест змінюється особистим, значущим стає не результат бунту, а його філософський зміст, що визначає вектор пошуку героєм власної ідентичності, відкрита форма образу, що відображає незавершений тип героя. Інноваційним стає для антиутопій також оптимістичний фінал, який виявляється у втечі героя за межі тоталітарного суспільства.

Подальші дослідження вбачаємо в більш детальному аналізі сучасного стану антиутопічного жанру.

Література

1. Іконнікова М. В. Антиутопічний дискурс в оцінці літературознавства ХХ століття / М. В. Іконнікова // Вісник Житомирського державного університету імені Івана Франка. – 2007. – № 33. – С. 142–145.
2. Історія новітньої зарубіжної літератури : навч. посібник / Г. Й. Давиденко, О. М. Чайка, Н. І. Гричаник, М. О. Кушнар'ова. — К. : Центр учбової літератури, 2008. – 274 с.
3. Пригодій С. Американський романтизм. Полікритика / С. Пригодій, О. Горенко. – К. : Либідь. – 440 с.
4. Сабат Г. У лабіринтах утопії та антиутопії / Галина Сабат. – Дрогобич : Коло, 2002. – 160 с.
5. Frye N. Varieties of Literary Utopias / N. Frye // Utopias and Utopian Thought. A Timely Appraisal / ed. by Frank E. Manuel. – Boston : Beacon Press, 1966. – P. – 56.
6. Gottlieb E. Dystopian Fiction East and West: Universe of Terror and Trial / E. Gottlieb. – Montreal: McGill – Queen's UP, 2001. – 248 p.

References

1. Ikonnikova M. V. Antyutopichnyy dyskurs v otsintsi literaturoznavstva KhKh stolittya / M. V. Ikonnikova // Visnyk Zhytomyrs'koho derzhavnoho universytetu imeni Ivana Franka. – 2007. – №33. – S. 142–145.
2. Istoryia novitn'oyi zarubizhnoyi literatury : navch. posibnyk / H. Y. Davydenko, O. M. Chayka, N. I. Hrychanyk, M. O. Kushnar'ova. — K. : Tsentr uchbovoyi literatury, 2008. – 274 s.
3. Pryhodyi S. Amerykans'kyu romantyzm. Polikrytyka / S. Pryhodyi, O. Horenko. – K. : Lybid'. – 440 s.
4. Sabat H. U labiryntakh utopyi ta antyutopyi / Halyna Sabat. – Drohobych: Kolo, 2002. – 160 s.
5. Frye N. Varieties of Literary Utopias / N. Frye // Utopias and Utopian Thought. A Timely Appraisal / ed. by Frank E. Manuel. – Boston : Beacon Press, 1966. – S. – 56.
6. Gottlieb E. Dystopian Fiction East and West: Universe of Terror and Trial / E. Gottlieb. – Montreal: McGill – Queen"s UP, 2001. – 248 s.

УДК 82:81'42

Воробйова Л. М.

Рівненський державний гуманітарний університет, Україна

Vorobyova L. M.,

Rivne State University of Humanities, Ukraine

ПРОБЛЕМИ ЛІНГВОПОЕТИКИ У КОНТЕКСТІ ФІЛОЛОГІЧНОЇ КОНЦЕПЦІЇ О.О. ПОТЕБНІ

THE PROBLEM OF LINGUO-POETICS IN THE CONTEXT OF O.POTEBNIA'S PHILOLOGICAL CONCEPTION

Анотація: У статті пропонується аналіз лінгвопоетичної спадщини видатного українського філолога О.О.Потебні як основоположника сучасної лінгвопоетики: з'ясовується сутність лінгвопоетики та її головних категорій в осмисленні вченого, виявляються зв'язки з його концепцією сучасних досліджень у галузі поетики.

Ключові слова: поетика, лінгвопоетика, поетичний твір, образність.

Resume: The article analyzes the lingua-poetic heritage of the well-known Ukrainian linguist Oleksandr Potebnia as a founder of contemporary linguo-poetic studies. The work highlights the essence of the linguo-poetics and its key categories through the vision of the scientist and opens various connections between his conception and modern researches in the field of poetics.

Key words: poetics, linguo-poetics, poetry, imagery

Проблеми поетики є предметом численних дискусій і наукових досліджень, починаючи з античних часів. Вони знаходяться на перетині літературознавства, лінгвістики, естетики.

Осмислення (у різних аспектах) сутності поетики у зв'язку з природою художнього слова, його образністю знаходимо у фундаментальних працях як літературознавців, так і лінгвістів (М.М. Бахтін, В.В. Виноградов, Р.Т. Гром'як, Г.Д. Ключек, Д.С. Лихачов та багато інших). Проте термінологія стосовно поетики й досі залишається недостатньо чітко окресленою. Це у свій час доволі переконливо показав Г.Д. Ключек у статті

з промовистою назвою – “Що ж таке поетика?”, навівши різноманітні дефініції цього поняття [Див.: 2, с.5-6]. Актуальною й на сьогодні є думка науковця про те, що це питання “залишиться ще надовго, а швидше всього – назавжди! – відкритим” [2, с.11], що пояснюється складною смисловою структурою поняття “поетика”. Г.Д. Ключек на підставі компонентного аналізу виокремлює такі смислові компоненти “поетики”: художність; система творчих принципів; художня форма; цілісність; системність; майстерність письменника [2, с.11].

У сучасних лексикографічних виданнях зазвичай поетикою називають і науку, й її об’єкт, вказуючи два значення терміну: перше – розділ теорії літератури (стосовно цього теж ведуться дискусії); друге – “сукупність художньо-естетичних і стилістичних засобів, що визначають своєрідність того чи того виду мистецтва, певного літературного явища, твору – його внутрішню будову, специфічну систему його складників і їх взаємозв’язки” [8, с.462]. Саме у другому значенні виявляється близькість понять “поетика” і “лінгвопоетика” (інколи вони подаються навіть як тотожні: поетика / лінгвопоетика).

Зразу слід зауважити, що у багатьох довідкових виданнях відсутні тлумачення “лінгвопоетики”, а, скажімо, “Лингвистический энциклопедический словарь” містить цей термін, але зразу з відсилкою до словникової статті “Язык художественной литературы” [3, с.269, 698]. Однак поняття лінгвопоетики є досить частотним і актуальним у сучасній філології. З іншого боку, слушним є припущення В.Б. Бурбело: “Лінгвопоетика ще знаходиться у стані пошуку власних методологічних засад та чітко окресленого поля пошуку” [1, с.89]. Отже, подивимось, як же сьогодні тлумачиться лінгвопоетика. Наведемо декілька дефініцій.

А.О. Ліпгарт лінгвопоетикою називає “розділ філології, в межах якого стилістично марковані мовні одиниці, використані у художньому тексті, розглядаються у зв’язку з питанням про їхні функції та порівняльну значущість для передавання певного ідейно-художнього змісту і створення естетичного ефекту” [4, с.18-19]. Дослідник визначає онтологічний статус лінгвопоетики, ключовими словами при цьому, ймовірно, є “стилістично марковані мовні одиниці”, “художній текст”, “естетичний ефект”.

В.Б. Бурбело метою лінгвопоетики як спеціальної міждисциплінарної галузі вважає “виявлення та дослідження сутності “поетичного” у тричленній дискурсивній парадигмі” [1, с.91], маються на увазі дискурс, текст, художній твір.

Дещо розширеним, на нашу думку, є таке тлумачення сутності лінгвопоетики: “наука про взаємодію формальної і змістовної будови художнього тексту, про роль мовних елементів у досягненні естетичного ефекту, про тенденції розвитку мови художніх творів у зв’язку зі стилевими напрямками в літературі” [5, с.38]. Однак і тут ключовими виступають “мова”, “художній текст”, “естетичний ефект”.

Таким чином, у наведених та інших (В.П.Григор’єв, А.К.Мойсієнко, О.О.Скоробогатова) визначеннях лінгвопоетики підкреслюється наступне: це наука інтегративна, на що вказує навіть самий термін; її головні завдання зосереджені навколо художнього тексту, поетичного слова, його естетичних функцій та образності.

Усі наведені термінологічні поняття, пов’язані з лінгвопоетикою, є центральними у теорії О.О.Потебні, якого традиційно називають одним із основоположників лінгвопоетики, адже він послідовно пов’язував поетичну творчість зі словом і навіть ототожнював структуру поетичного твору зі структурою слова. Далі розглянемо, які ж ідеї видатного українського філолога заклали підґрунтя для розвитку сучасної лінгвістичної поетики і чому концепцію О.О.Потебні називають лінгвопоетичною. В цьому й полягає *мета* нашої наукової розвідки.

Найперше, звичайно, звертаємо увагу на порівняння поетичного твору зі словом, яке послідовно і ґрунтовно проводиться у праці “Мысль и язык”. Розвиваючи ідеї німецького філософа й філолога Вільгельма фон Гумбольдта, автора вчення про мову як безперервний творчий процес, про “внутрішню форму” мови як вираження світобачення народу, український філолог постійно наголошував на сумірності мови і поезії стосовно їхніх функцій, діяльнісного характеру, структури, що узагальнюється у такому висловлюванні: “Поезія є одним із мистецтв, а відтак зв’язок її зі словом має вказувати на спільні сторони мови і мистецтва” [6, с.124]. Це можна вважати головною тезою потебнянської лінгвістичної поетики, з якої випливає цілком логічний висновок: дослідження слова, мови близьке до дослідження поетичного твору.

Класичним уже стало відоме твердження О.О.Потебні про аналогічну структуру мови і поетичного твору: “У поетичному – відповідно, взагалі художньому творі є ті ж самі стихії, що й у слові: *зміст* (або ідея), відповідний чуттєвому образу або розвиненому з нього поняттю; *внутрішня форма, образ*, який вказує на цей зміст, відповідний представленню (яке теж має значення тільки як символ, натяк на певну сукупність чуттєвих сприйнять, або на поняття), і, нарешті, *зовнішня форма*, в якій об’єктивується художній образ” [6, с.128]. Ці три “стихії” (зовнішня форма, зміст, внутрішня форма) у поетичному творі взаємопов’язані, але зовнішня, мовна, форма відносна стійка, а внутрішня – більш рухлива, вона насамперед і впливає на формування поетичного образу та образності загалом.

За Потебнею, зміст художнього твору – це його ідея (за традиційною літературознавчою термінологією): “Ідея і зміст у даному випадку для нас тотожні, тому що... події та характери роману ми відносимо не до змісту, а до образу, представленню змісту” [6, с.125]. Отже, зміст твору пов’язаний з образом, але цей зв’язок не є сталим: “Загальна формула поезії є “А (образ) < X (значення)”, тобто між образом і значенням існує такого роду нерівність, що А менше X. Встановлення рівності між А та X знищило б поетичність... X по відношенню до А є завжди щось інше” [7, с.100]. Ця потебнянська формула підтверджується багатьма прикладами з художньої лігатури, коли приблизно однаковий зміст може передаватися різною системою образів, а в рецептивному плані – художній твір як образна система може сприйматися по-різному.

Зовнішня форма поетичного твору – це не просто звук, сполучуваність звуків, а єдність звуку і значення, тобто слово. Форма поетичного твору повинна бути естетично значущою, справляти естетичний ефект. Із цього приводу слушно зауважує відомий дослідник літературної концепції О.О.Потебні Іван Фізер: “Відповідно до Потебні, зовнішні форми, які естетично перекодовуються (або, за формалістичною термінологією, відчужуються), не збуджують, як правило, процесу апперцепції, або сприйняття” [9, с.36].

На рецесію поетичного твору суттєво впливає його внутрішня форма, або образ, а точніше, “гнучкість образу, сила внутрішньої форми збуджувати найрізноманітніший зміст” [6, с.130]. Потебня у своїх працях до пояснення внутрішньої форми поетичного твору підходить через аналогію зі словом, через глибоке тлумачення саме внутрішньої форми слова, яка кваліфікується ним по-різному: як найближче етимологічне значення слова; як відношення змісту думки до свідомості, що показує, якою уявляється людині її власна думка. Крім того, вчений пов’язує внутрішню форму з образом, що важливо для лінгвопоетики: “Внутрішня форма слова є центр образу, одна з його ознак” [6, с.100]. Наприклад, слово *вікно* (*окно*) відноситься до предмета з багатьма ознаками, але представлене лише однією – *око*, таким чином вказуючи на предмет, через який можна дивитися. Такі представлення, зазначив Потебня, завжди народні. Тут виявляється, швидше, психологічний, ніж лінгвістичний аспект внутрішньої форми слова, що фокусує в собі чуттєвий образ, одна з ознак якого стає домінуючою. Внутрішня форма слова є “не образ предмету, а образ образу” [6, с.100].

В основі внутрішньої форми слова, його вмотивованості лежать асоціації. За Потебнею, асоціація полягає в тому, що “різноманітні сприйняття, дані одночасно, або одне слідом за іншим, не знищують взаємно своєї самостійності, а, залишаючись самі собою, складаються в одне ціле” [6, с.91].

Залежно від різних умов одні і ті самі предмети, явища реальної дійсності можуть викликати в мовців найрізноманітніші асоціації. Коли ці асоціації виявляються індивідуальними, вони впливають тільки на вживання і сприйняття відповідного найменування окремою людиною (це, власне, сфера психолінгвістики). Але вони можуть бути й більш загальними, значною мірою стійкими, такими, що визначаються соціальним досвідом усього мовного колективу (так звані онтологічні асоціації). Саме такого роду стійкими асоціаціями зумовлюються можливості переносного вживання слів, появи похідних, вторинних значень слів і (ширше) інакомовлення. Наприклад, давнє символічне протиставлення світла й темряви визначає метафоричне значення багатьох слів: *світлий – темний; сонце, ніч, ранок, схід, похмурий* і под.

Потенційна здатність полісемантичного слова до асоціативного зближення з іншими одиницями мови найяскравіше виявляється, звичайно, в художньому тексті, де асоціативність виступає важливою ознакою його образної системи. Те ж саме стосується й алегоричності, яка з’являється у поетичному творі, за словами О.О.Потебні, “навіть поза авторським задумом чи й наперекір йому” [7, с.373]. Алегоричність теж базується на інакомовленні, порівнянні, на двоплановості зображення. Вчений переконливо це доводить на прикладі байки, яку він називає образом у широкому розумінні цього слова, своєрідною моделлю поетичного мистецтва взагалі з його трьома складовими – зовнішньою формою, змістом і внутрішньою формою (тут це натяк на певний зміст).

Таким чином, увага до внутрішньої форми слова, його асоціативного значення є умовою формування поетичної символіки, в тому числі алегоричної, образу, картини світу в свідомості людини, умовою передачі того історичного соціокультурного багатства, який накопичений і зафіксований народом у мовленні й мові, у художній літературі. Саме в художньому тексті відбувається те “згущення думки” (ускладнення), про яке писав О.О.Потебня, використовуючи термін німецького психолога М.Лацаруса, актуалізується внутрішня форма слова, завдяки чому слово стає носієм мікрообразу, а відтак, входить до складної образної системи художнього твору.

Отже, внутрішня форма слова, його асоціативність співвідносяться з образом у поетичному творі. Крім того, внутрішня форма як одна з ознак образу відіграє важливу роль у співвідношенні “поезії” та “прози”.

Добре відоме твердження О.Потебні: “Символізм мови, очевидно, може бути названий її поетичністю; навпаки, забуття внутрішньої форми видається нам прозовістю слова” [6, с.124]. Виходить, що символізм мови, який, передусім, обумовлений живою внутрішньою формою слова, виявляється у поезії, а втрата внутрішньої форми – ознака прози. Таким чином, питання про внутрішню форму слова пов’язується зі співвідношенням поезії та прози через мову. У Потебні “поезія” – це мистецтво, а “проза” – це наука. Однак щодо останньої тези є суттєве зауваження у праці “Мысль и язык”: “Прозу приймаємо тут за науку, хоча ці поняття не завжди тотожні...особливості прозаїчного настрою думки, що потребують прозової форми, у науці досягають повної визначеності та протиставлення з поезією” [6, с.140].

У поясненні взаємозв’язку (саме взаємозв’язку, а не категоричного протиставлення) “поетії” та “прози”, мистецтва та науки, Потебня знову спирається на вчення В. Гумбольдта, при цьому окреслює як спільні, так і відмінні характеристики, неодноразово наголошує, що наука – об’єктивна, мистецтво – суб’єктивне. У всіх цих розмірковуваннях у центрі уваги знову ж таки знаходиться образ, наприклад: “У мистецтві спільним надбанням усіх є лише образ, розуміння якого інакше відбувається в кожного...у науці ж немає образу” [6, с.142].

Таким чином, у лінгвопоетичній теорії О.О.Потебні до провідних відноситься, поза будь-яким сумнівом, поняття образності. Але тут принагідно зазначимо: можна погодитися з Іваном Фізером стосовно того, що у О.О.Потебні немає чіткої дефініції поняття “образ”, незважаючи на центральне місце у його теорії [9, с.37]. Однак у його працях образ, як і образність, послідовно пов’язуються, по-перше, з поняттям внутрішньої форми;

по-друге, з асоціативністю та алегоричністю; по-третє, зі співвідношенням “поезії” та “прози”, що підтверджується, ілюструється непоодинокими прикладами глибокого філологічного аналізу поетичних текстів, зразків народної поезії.

Висновок. Лінгвопоетика як інтегративна філологічна галузь започаткована О.О.Потебнею. Основу його лінгвопоетичної концепції складають вчення про поетичне слово, теорія внутрішньої форми слова. Головною категорією лінгвопоетики, за Потебнею, є образність, а формально-сисловою одиницею літературного твору вважається образ.

Потебнянська наукова спадщина і сьогодні суттєво впливає на розвиток сучасної філології, наприклад у напрямку лінгвокреаторики (О.О.Скоробогатова). Сучасна лінгвопоетика, спираючись на теоретичні положення О.О.Потебні, все більш активно співпрацює з когнітивною поетикою, яка досліджує художній текст через призму способів осмислення й інтерпретації дійсності (В.Б.Бурбело, О.П.Воробйова, Н.Левчук-Керечук, Т.А.Харитонова та ін.).

Література

1. Бурбело В.Б. Сучасна лінгвопоетика: традиції та нові орієнтири / В.Б.Бурбело // Мовні і концептуальні картини світу: збірник. – К.: Київський університет, 2011. – Вип. 38. – С.89-95.
2. Клочек Г.Д. Так що ж таке поетика? / Г.Д.Клочек // Поетика / Відп. ред. В.С.Брюховецький. – К.: Наукова думка, 1992. – 210 с.
3. Лингвистический энциклопедический словарь / Гл. ред. В.Н.Ярцева. – М.: Сов. энциклопедия, 1990. – 685 с.
4. Липгарт А.А. Основы лингвопоетики / А.А.Липгарт. – М.: КомКнига, 2007. – 168 с.
5. Лисиченко Л.А. Сучасна лінгвопоетика: інтеграція наукового мислення / Л.А.Лисиченко, О.Маленко // Вивчаємо українську мову та літературу. – 2007. – №29. – С.38-39.
6. Потебня А.А. Мысль и язык / А.А. Потебня. – Київ: СИНТО, 1993. – 192 с.
7. Потебня А.А. Эстетика и поэтика / А.А. Потебня. – М.: Искусство, 1976. – 614 с.
8. Українська мова. Енциклопедія. – К.: Укр. енциклопедія, 2000. – 752 с.
9. Фізер І. Психолінгвістична теорія літератури Олександра Потебні. Метакритичне дослідження / Іван Фізер. – К.: Видавничий дім “КМ Academia”, 1993. – 110 с.

References

1. Burbelo V.B. Suchasna linhvopoetyka: tradytsiyi ta novi oryentyry / V.B.Burbelo // Movni i kontseptual'ni kartyny svitu: zbirnyk. – K.: Kyiv's'kyu universytet, 2011. – Vyp. 38. – S.89-95.
2. Klochek H.D. Tak shcho zh take poetyka? / H.D.Klochek // Poetyka / Vidp. red. V.S.Bryukhovets'kyu. – K.: Naukova dumka, 1992. – 210 s.
3. Lingvisticheskij jenciklopedicheskij slovar' / Gl. red. V.N.Jarceva. – M.: Sov. jenciklopedija, 1990. – 685 s.
4. Lipgart A.A. Osnovy lingvopojetiki / A.A.Lipgart. – M.: KomKniga, 2007. – 168 s.
5. Lysychenko L.A. Suchasna linhvopoetyka: intehratsiya naukovocho myslennya / A.Lysychenko, O.Malenko // Vyvchayemo ukrayins'ku movu ta literaturu. – 2007. – #29. – S.38-39.
6. Potebnja A.A. Mysl' i jazyk / A.A. Potebnja. – Kiiiv: SINTO, 1993. – 192 s.
7. Potebnja A.A. Jestetika i pojetika / A.A. Potebnja. – M.: Iskusstvo, 1976. – 614 s.
8. Ukrayins'ka mova. Entsyklopediya. – K.: Ukr. entsyklopediya, 2000. – 752 s.
9. Fizer I. Psykhohinhvistychna teoriya literatury Oleksandra Potebni. Metakrytychne doslidzhennya / Ivan Fizer. – K.: Vydavnychyu dim “KM Academia”, 1993. – 110 s.

УДК 808.2 (56)

Сербина Т. Г., Чеберяк Г. М.,
Ровенский государственный гуманитарный университет, Украина

Serbina T. G., Cheberiak H. M.,
Rivne State University of Humanities. Ukraine

ПАРЦЕЛЛЯЦІЯ В ЯЗЫКЕ ГАЗЕТ

PARCELING IN NEWSPAPERS SPEECH

Анотація: У статті розглядається поняття парцеляції, уточнюється термін, об’єм явища, розмежовуються поняття парцеляції та приєднання, визначаються структурно-граматичні особливості, уточнюється синтаксичний статус парцелята, конструктивні типи парцельованих структур, що функціонують у сучасних газетних текстах.

Ключові слова: експресивний синтаксис, парцеляція, приєднання, парцельована конструкція, парцелят.

© Сербина Т. Г., 2017 р.

Зміст

Теоретичні аспекти літературознавчої термінології

Червінська О.В. (Чернівці) Про мотивацію включення природничих наукових термінів у літературознавче поле	5
Свенціцька Е.М. (Київ) Словесное измерение символа при анализе поэтического произведения (на материале лирики Ф. Тютчева, И. Анненского, Вяч. Иванова)	9
Астрахан Н.І. (Житомир) Міф та символ: традиції та перспективи терміновжитку в контексті проблеми синтезу гуманітарного знання	13
Мусій В.Б. (Одеса) Про взаємозв'язок категорій «художній світ» та «межі тексту»	18
Ковпик С.І. (Кривий Ріг) Понятійно-термінологічна система категорії «поетика густативів»	22
Оляндер Л.К. (Луцьк) Интертекстуальность: терминологические значения и способы ее проявления в художественной литературе	26
Дзик Р.А. (Чернівці) Рецепція теорії інтертекстуальності сучасною українською поезикою	38
Гаврилюк Н.І. (Київ) Интертекстуальність, інтермедіальність, візуалізація	43
Морєва Т.Ю. (Одеса) Ігрова складова художнього твору як об'єкт літературознавчого дискурсу	46
Кочерга С.О. (Острог) Літературна тропосфера: геопоетичний аспект	50
Борсук Н.І. (Брест) Пераемнасць традыцый М. Багдановіча як сродак памнажэння эстэтычных набыткаў беларускай словатворчасці	54
Науменко Н.В. (Київ) До питання про інтерпретації концепту «вільний вірш» у літературознавстві слов'яномовних країн	58
Лановик З.Б., Лановик М.Б. (Тернопіль) Фольклоризм у літературі: до проблеми національної специфіки термінологічних систем	64
Франчук М.В. (Житомир) До питання термінологічного окреслення поняття «традиційні сюжети» в сучасному вітчизняному літературознавстві	69
Сіренко С.А. (Івано-Франківськ) Термінологія теорії фікційних світів: теоретичний аспект	72
Оздемір О.В. (Рівне) Проблеми наратологічного аналізу літератури non-fiction	75

Термінологічні питання генології

Іванюк Б.П. (Єлець) Метажанр: версія осмысления	80
Юган Н.Л. (Київ) Термин «жанровая парадигма» при изучении творчества писателя в литературном контексте	83
Богданова О.В. (Санкт-Петербург) «Песни восточных славян» Л. Петрушевской: к вопросу о жанровой дефиниции	87
Моклиця М.В. (Луцьк) Казка як метажанр, або «Синя борода» на перехресті інтерпретацій	90
Назарець В.М. (Рівне) Жанрові моделі послання у сучасному літературознавстві	95
Миронюк В.М. (Рівне) Специфіка жанру літературної казки у творчості письменників покуття	99
Левчук Ю. О. (Луцьк) Лірик, епік, драматург – когнітивні типи творчої особистості	102
Нікоряк Н.В. (Чернівці) Відкритість жанрового визначення кіносценарної форми	106
Хмель В.А. (Рівне) Методологія дослідження колядкового тексту у порівняльному аспекті	112
Кубишкіна К.І. (Івано-Франківськ) Неокласицистичні вектори епічних жанрів Ігоря Качуровського	116

Термінологічні проблеми історико-літературного процесу

Кормілов С.І. (Москва) Термины и образы-термины в статьях Е.И. Замятина первой половины 1920-х годов	120
Мороз Л.З. (Київ) «Народницький», «етнографічно-побутова драма», «духовний» та інші терміни як помилкову літературознавстві	126
Кушнірова Т.В. (Полтава) Типи хронотопів у романі «Колекціонер» Джона Фаулза	128
Павлюк Х.Б. (Київ) Філософсько-естетичні складові поетичного дискурсу Німеччини другої половини ХХ ст.: соціокультурна парадигма	131
Кабіна Ю.Г. (Черкаси) Постмодерністська інтерпретація ренесансного парадоксу у п'єсі Т. Стоппарда «Розенкранц і Гільденстерн мертві»	136
Матчук А.Л. (Рівне) Підтекст повісті П.Кралоюка «Зона» та засоби його реалізації	140

Радзівський В.А. (Рівне) Функціональні особливості термінологічних номінацій у новелістиці Леоніда Мосендза	143
Капелюшна М.М. (Київ) Новесентизм: мистецька течія іспанського модернізму як контекст творчості Р.П. де Айали	146

Актуальні проблеми драматургічної термінології

Литовська О.В. (Харків) Агон в комедиях Аристофана	151
Вірченко Т.І. (Кривий Ріг) Монтаж у драматичному творі	155
Бортнік Ж.І. (Луцьк) Особливості сюжету сучасної монодрами (на прикладі монодрам Неди Нежданої “Голос тихої безодні” та Вадима Леванова “Любов до російської лапти”)	159
Вісич О.А. (Луцьк) Типологія метадрми в сучасному літературознавстві	165
Ліпісвіцький М.Л. (Житомир) Риси метадрматичності і метадрми як метавиду мистецтва у малих драматичних формах	169
Закалюжний Л.В. (Житомир) Модифікації прийому “театр у театрі” в сучасній українській драмі: інтермедіальний аспект	173
Васильєв Є.М. (Житомир) Жанрова модель трагіфарсу в сучасній драматургії	177
Капелюх Д.П. (Рівне) Еволюція використання ремарки в драматургії (на прикладі творів античності та середньовіччя)	181
Авраменко П.М. (Житомир) Драматургія драми (до постановки проблеми)	185
Аманова Г.А. (Ташкент) Терминология в корейской драме 20 - 40-х годов XX века	188

Термінологічні питання лінгвостилістики, лінгвопоетики, міжкультурної комунікації, методики викладання

Беценко Т.П. (Суми) Теоретичні питання лінгвостилістики: закони фонічної організації поетичного тексту	191
Ємець О.В. (Хмельницький) Спірні питання термінології лінгвостилістики	195
Кулікова І.І. (Харків) Термін антиутопія в контексті літературного процесу XX століття	198
Воробйова Л.М. (Рівне) Проблеми лінгвопоетики у контексті філологічної концепції О.О. Потебні	201
Сербіна Т.Г., Чеберяк Г.М. (Рівне) Парцелляція в мові газет	204
Самборська І.М. (Рівне) Внутренняя форма слова в терминологической системе современной лингвистики	208
Вовчук Н.І. (Рівне) Способы образования окказиональных слов в русской поэзии: терминология нестандартного словообразования	212
Кучма Т.В. (Рівне) Роль німецької мови у становленні ідіостилю Ольги Кобилянської	217
Багнюк Л.О. (Івано-Франківськ) Лексико-семантична організація термінології нафтогазової промисловості	220
Пелех Л.Р. (Рівне) Мовно-культурна парадигма міжкультурної комунікації	224
Жигалова М.П. (Брест) Профессиональное самообразование педагога как залог успешности и качества преподавания	228
Відомості про авторів	232

Наукове видання

Актуальні проблеми літературознавчої термінології

Науковий збірник

Відповідальний редактор *Васильєв Є. М.*

Технічний редактор *Парфенюк В. І.*

Комп'ютерна верстка *Парфенюк В. І.*

Підписано до друку 4.04.2017 р.

Формат 60x84 1/8. Папір офсетний № 1. Гарнітура Times New Roman. Друк різнографічний.
Ум. друк. арк. 21,85. Замовлення № 179/1. Тираж 300.

Видавець *О. Зень*

Свідоцтво суб'єкта видавничої справи
серія РВ № 26 від 6 квітня 2004 р.

вул. Кн. Романа, 9/24, м. Рівне, 33022;

0362-24-45-09; 068-0250-674;

olegzen@ukr.net

Віддруковано засобами різнографічного друку

ПП Самборський І.О.

вул. Княгині Ольги, 8, м. Рівне, 33028